

Pe orice cale, cu excepția uneia

Dennis Priebe

În articolul precedent, am observat că Norman Gulley este dispus să accepte umanitatea Domnului Isus din toate punctele de vedere, cu excepția păcatului. Deoarece definește păcatul ca fiind natura umană căzută, el trebuie să insiste asupra faptului că Domnul Hristos nu a luat asupra Sa această natură căzută, sau cel puțin aspectele care implică păcatul. Această poziție conduce la câteva idei interesante, pe care le expune în articolul său din Adventist Review.

Imaculata concepție (miraculoasă)

Norman Gulley crede că Domnul Isus a luat asupra Sa, atât o natură căzută, cât și una necăzută. „În ființa Sa a existat o natură degradată, asemenea naturii noastre, dar și o natură nedegradată, diferită de natura noastră” (AR, 26 aprilie, 1990). Dar legile obișnuite ale eredității, nu permit moștenirea unei naturi „degradate” lipsite de caracteristici „degradate”. De aceea, Gulley oferă cale de rezolvare a acestei situații contradictorii. El nu favorizează soluția oferită de Catolicism, cunoscută ca imaculata concepție. „În locul imaculatei concepții, există o concepție miraculoasă prevăzută de către Scriptură” (AR. 25 ianuarie, 1990). Cu alte cuvinte, deficiențele genetice ale Mariei au fost modificate de către Duhul Sfânt, astfel încât să-I poată transmite Domnului Hristos o ereditate unică, total diferită de ereditatea pe care o moștenim noi.

Explicația pare rezonabilă pentru această dificilă problemă. Dar suntem nevoiți să punem o întrebare: Se află explicația aceasta în armonie cu inspirația? În Romani 1:3, apostolul Pavel spune: „Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul”. Răspunsul lui Gulley este că Domnul Hristos a fost doar parțial și nu complet născut din sămânța lui David. Cea mai clară declarație a Spiritului Profeției cu privire la acest subiect se află în DA 49. „Asemenea oricărui copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele lucrării mării legi a eredității. În ce anume au constat aceste rezultate este arătat în istoria strămoșilor Lui pământești. El s-a născut cu această natură ereditară”. Există aici, cel puțin o aluzie, care să

susțină faptul că natura moștenită de către Domnului Isus a fost doar asemănătoare, și nu identică naturii celorlalți oameni? Ellen White declară, în mod evident, tocmai opusul acestei idei, spunând că ereditatea Domnului Hristos a fost exact aceeași cu a strămoșilor Săi. Unul dintre strămoșii Domnului Hristos a fost Set, iar despre Set, Ellen White spune: „Asemenea lui Cain, Set a moștenit natura căzută a părinților săi” (PP 80). Oricare ar fi ereditatea moștenită de Set, Domnul Isus a primit-o prin intermediul aceleiași legi naturale. Aceasta este singura concluzie posibilă la care se poate ajunge din pasajele de mai sus, iar unicul motiv pentru care declarațiile prezentate nu sunt acceptate la adevărata valoare, constă în ideile preconceptuate despre natura păcatului.

În cartea sa, *The Humanity of the Saviour*, Harry Johnson se exprimă în maniera cea mai simplă și precisă. „Nu există nici o dovadă care să sugereze că lanțul eredității dintre Maria și Isus ar fi fost rupt” (London: The Epworth Press. 1962, p. 44). Aici este un aspect crucial. Gulley afirmă că lanțul eredității a fost rupt parțial. Unde se află dovada acestui fapt, cu excepția speculației teologice?

Unul dintre scopurile dezvoltării doctrinei imaculatei concepții în Biserica Catolică, a fost acela de a-L proteja pe Domnul Isus de orice urmă a păcatului. Dacă Maria nu a avut o natură căzută, atunci, cu siguranță, Domnul Isus nu a putut moșteni de la ea o natură căzută. În prezent, protestanții resping doctrina imaculatei concepții, pe baza faptului că nu se află în Scriptură, ci se întemeiază pe speculațiile teologice privitoare la natura păcatului. Dar protestanții sunt nevoiți să rezolve aceeași problemă ca și catolicii. Deoarece împărtășesc ideea că natura căzută înseamnă păcat, protestanții, de asemenea, trebuie să-L protejeze pe Domnul Hristos de orice urmă a păcatului. Ei realizează această protecție teoretică, în maniera sugerată de Gulley și anume, afirmând că natura căzută a Mariei, a fost transmisă doar parțial lui Isus. În pântecul Mariei a avut loc un miracol special, astfel încât, Domnului Isus să nu-I fie transmisă de la Maria, nici o tendință sau impuls moștenit spre păcat. Gulley denumește această lucrare: „miraculoasa concepție”.

Însă adevărata problemă este următoarea: Vom accepta noi declarațiile simple și directe ale inspirației, sau raționamentele teologice pe care tocmai le-am enunțat? Ca biserică, noi declarăm că respingem doctrina imaculatei concepții, dar, când ajungem în punctul cel mai critic, apelăm tocmai la explicațiile acestei doctrine cu privire la nașterea lui Isus. Noi

respingem ideea că Maria a fost fără păcat și respingem învățătura că Maria nu i-a transmis nimic Domnului Isus, din punct de vedere ereditar, dar în același timp, când ajungem la subiectul dorințelor și tendințelor păcătoase, acceptăm fără rețineri varianta unei fragmentări parțiale a lanțului ereditar. Aceasta este pur și simplu o versiune modificată și ceva mai subtilă a doctrinei imaculatei concepții. Oare suntem noi cu adevărat siguri că ne aflăm în afara Bisericii Romei? „Miraculoasa concepție” susținută de Gulley constituie, de fapt, o progenitură venită direct pe linia teologică a imaculatei concepții. Raționamentul prezentat de Gulley aici, conduce la o idee foarte ciudată, prezentată doar cu câteva propoziții după aceea. „El trebuia să fie una cu noi în natură, dar nu una cu noi în păcat” (AR, 25 ianuarie, 1990). Aceasta înseamnă că Domnul Hristos trebuia să fie una cu noi în natură, dar nu una cu noi în natură și fapte. Este un raționament ciudat, nu-i așa?

Cum a fost ispitit Domnul Isus?

Gulley susține că, în Domnul Isus, nu exista nimic păcătos, care să răspundă ispitelor lui Satana. El spune că singura ispită la care era supus Domnul Isus a fost aceea de a-Și folosi pasiunile și imboldurile Sale nepăcătoase, într-o manieră incorectă. „Sursele inspirate nu vorbesc nici unde despre faptul că Satana a făcut apel la anumite înclinații căzute, pe care le-ar fi avut Domnul Isus, deoarece El a fost fără păcat, prin natură” (AR, 1 februarie, 1990).

Să privim câteva surse inspirate. „Biruința câștigată a fost prevăzută, nu numai pentru a constitui un exemplu pentru cei care au căzut sub influența puterii apetitului, ci și pentru a-L califica pe Răscumpărător pentru lucrarea Sa specială de a atinge cele mai mari adâncimi ale nenorocirii omenești. Experimentând în propria Sa Ființă puterea ispitelor Satanei și a suferințelor și infirmităților omenești, El putea ști cum să-i aline pe cei care trebuie să depună eforturi pentru a se ajuta singuri” (RH, 18 martie, 1875). Deci, în ce a constat puterea ispitelor Satanei? Inspirația ne spune că „cele mai puternice ispите pe care le suferim (El și noi) vor veni din interior, deoarece El a trebuit să lupte împotriva înclinațiilor inimii firești” (Christ Tempted As We Are, p. 11). Dacă cele mai puternice ispите la care suntem supuși, vin din bătălia noastră împotriva înclinațiilor inimii firești și dacă Domnul Hristos a experimentat în propria Sa Ființă puterea ispitelor Satanei, atunci, este evident că acele înclinații existau și în Domnul Hristos. Dacă noi ar fi trebuit să suportăm ispите pe care Domnul Isus nu le-a suportat, atunci, pe temeiul

acestui aspect, Satana ar putea dovedi că puterea lui Dumnezeu este insuficientă pentru noi. . . . El a îndurat fiecare încercare la care suntem supuși noi” (DA 24). În mod clar, noi suportăm încercări, zi de zi, din leagăn și până la mormânt, iar dacă Domnul Isus ar fi fost scutit de aceste încercări interioare zilnice, Satana ar putea susține insuficiența puterii lui Dumnezeu din acest punct de vedere.

Pornind de la presupuzițiilor sale cu privire la natura păcatului, Gulley a formulat o teorie foarte interesantă cu privire la ispitele suferite de către Domnul Isus. „Deoarece natura Lui umană a fost fără păcat, Domnul Isus nu a putut experimenta presiunile păcătoase lăuntrice pe care le suferă oamenii căzuți. Dar, în calitate de exemplu al nostru, a fost necesar ca El să experimenteze un echivalent al intensității ispitei, rămânând în același timp o ființă umană fără păcat. . . . Pe măsură ce se scurgeau cele 40 de zile de suferință, foamea Lui teribilă a ajuns echivalentă cu cele mai rele porniri păcătoase pe care le-a simțit vreodată un om. . . . În timpul celor aproape șase săptămâni de post, natura Sa umană a devenit atât de slăbită și de epuizată, încât dorința Lui pasionată de a mânca a devenit egală cu pasiunile păcătoase ale oamenilor” (AR, 1 februarie, 1990). Această teorie, care spune că natura fără păcat a Domnului Isus a fost susținută în mod supranatural în timpul celor patruzeci de zile de post, astfel că pasiunile Sale nepăcătoase s-au intensificat într-o asemenea măsură, încât au devenit atât de puternice ca ale celui mai rău păcătos, este doar – o teorie lipsită de orice susținere din partea vreunei dovezi din Biblie sau Spiritul Profetiei. Calea de a răspunde la o asemenea teorie este destul de dificil de găsit, deoarece este atât de lipsită susținere inspirată, încât aparține doar domeniului speculațiilor și al presupunerilor. A sugera că o foame teribilă poate ajunge atât de intensă, încât să fie în vreun fel, echivalentă cu tendințele noastre spre egoism, mândrie, gelozie, furie, disperare și altele; și a presupune că biruința Domnului Hristos asupra foamei, ne învață cum să tratăm înclinațiile noastre păcătoase, atinge cu siguranță limita inventivității în fabricarea unei teorii concepute cu scopul de a păstra o presupuziție îndrăgită, dar nesusținută de nici o dovadă. Dacă privim și dintr-un alt punct de vedere evidența erorii este chiar mai convingătoare. În loc ca apetitul fără păcat al Domnului Isus să fie intensificat pentru a se asemana poftei noastre păcătose; atât în timpul postului, cât și în permanență după aceea, Domnul Hristos Și-a supus propriul apetit păcătos, sub controlul absolut al Duhului Sfânt, arătând că, asemenea Lui, omul căzut poate câștiga biruința deplină.

În notele de subsol, Norman Gulley face referire la Steve Wallace, căruia îi acordă

creditul pentru dezvoltarea acestei „viziuni” asupra ispitirii lui Hristos. Ar trebui subliniat aici că punctele de vedere exprimate de către Gulley și Wallace cu privire la natura păcatului și la natura lui Hristos sunt remarcabil de asemănătoare, atât de asemănătoare, încât nu există nici o deosebire semnificativă în ideile lor.

Asemănarea

Gulley crede că asemănarea Domnului Isus cu omul, pe care Romani 8:3 o descrie spunând că El S-a născut cu o fire „asemănătoare cu a păcatului” (asemănătoare firii păcătoase – n.tr.), ar trebui comparată cu făurirea șarpelui de aramă pe care Moise l-a înălțat în pustie. „Întocmai precum șarpele de aramă semăna doar cu un șarpe adevărat, tot astfel Isus cel fără de păcat a preluat doar o natură „asemănătoare cu a păcatului”” (AR, 8 februarie, 1990). Este destul de important faptul că, exact același cuvânt, în aceeași formă originală din greacă, este folosit și în Filipeni 2:7, în expresia „asemenea oamenilor”. Oare intenționa Gulley să spună că Domnul Isus avea doar înfățișarea unui om, dar nu era o ființă umană reală? În loc de a apela la un autor biblic total diferit și la un context diferit pentru a explica acest termen, pare mult mai logic și mai corect din punct de vedere contextual, să interpretăm Romani 8:3 cu ajutorul expresiei paralele din Filipeni 2:7. „Asemănător” este pur și simplu opusul cuvântului „diferit”, indiferent cât de mult urmărim să ajungem la acest înțeles, prin intermediul presupuzițiilor noastre.

Ascultare desăvârșită?

Raționamentele teologice ating punctul sensibil, în momentul în care sunt aplicate în mod practic în experiența personală. Poate un creștin născut din nou, în a cărui inimă locuiește Domnul Hristos, să asculte în mod desăvârșit de legea lui Dumnezeu? Poate un creștin îndreptățit și sfințit prin credință, să trăiască o viață fără păcat? Răspunsul lui Gulley la aceste întrebări este clar: Nu înainte de proslăvire. „Legea pretinde, atât o natură fără păcat, cât și o viață fără păcat” (AR, 8 februarie, 1990). Deoarece nu putem avea niciodată o natură fără păcat, rezultă că nu putem asculta legea în mod desăvârșit. „În mod evident, omul continuă să fie corupt, în ciuda vieții și a morții Domnului Hristos” (AR, 15 februarie, 1990). Observați că

omul este corupt deoarece are o natură coruptă. În ciuda biruinței asupra ispitei, a ogliindirii chipului lui Hristos și a dispoziției de a muri, mai degrabă decât să comită o faptă greșită, omul are nevoie de „mijlocirea substitutivă”, până la cea de a doua venire. „Creștinii nu vor asculta niciodată așa cum a făcut-o Adam cel desăvârșit. . . . Chiar și cele mai bune fapte de ascultare și închinarea noastră sunt pătate de corupția păcatului. . . . Datorită naturii firești care afectează chiar și cele mai bune fapte ale noastre” (AR, 15 februarie, 1990).

Gulley crede că, dacă Domnul Hristos ar fi avut o natură păcătoasă, nu ar fi putut asculta legea în mod desăvârșit. Singura cale de a avea un caracter desăvârșit, pentru a păzi o lege desăvârșită, a fost aceea de a prelua o natură liberă de orice păcat. Prin urmare, ascultarea desăvârșită este strâns legată de natura desăvârșită. Nici un om cu o natură păcătoasă, nu poate asculta legea în mod desăvârșit și nici nu poate fi lipsit de păcat.

Oare aceasta este neprihănirea prin credință adventistă de ziua a șaptea? Să verificăm câteva cuvinte ale inspirației. „Trebuie să așezăm voința noastră de partea voinței lui Dumnezeu și să hotărâm în mod ferm ca, prin harul Său, să fim liberi de păcat” (RH, 1 august, 1893). „Tuturor celor care se predau pe deplin lui Dumnezeu, li se oferă privilegiul de a trăi fără păcat” (RH, 27 septembrie, 1906). Vă rog să rețineți că toate aceste declarații îi descriu pe cei care nu au nici o altă șansă, decât aceea de a trăi până la cea de a doua venire, într-o natură păcătoasă. „El a dovedit că este posibil ca omul să asculte legea în mod desăvârșit” (FLB 114). „Hristos a luat asupra Sa natura umană . . . ca să le poată dovedi bărbaților și femeilor că pot trăi fără păcat” (UL 303). „Hristos a venit pe acest pământ și a trăit o viață de ascultare desăvârșită, pentru ca bărbații și femeile să poată trăi, de asemenea, prin harul Său, o viață de ascultare desăvârșită” (RH, 15 martie, 1906). „Hristos a murit pentru a face posibil ca voi să încetați să păcătuiți” (RH, 28 august, 1894). „Cei care sunt cu adevărat sfințiți prin cunoașterea lui Dumnezeu vor aduce o ascultare desăvârșită de cerințele lui Dumnezeu” (RH, martie, 1L4, 1895). Inspirația ne învață în mod clar, că oamenii căzuți pot asculta legea în mod desăvârșit. Nu există nici o aluzie cu privire la necesitatea unei naturi fără păcat, înainte de a fi posibilă o ascultare desăvârșită.

Norman Gulley pune un mare accent pe declarația Ellenei White că „serviciile noastre religioase” sunt atât de întinate de „uneltele corupte ale umanității” încât nu pot avea nici o valoare înaintea lui Dumnezeu „dacă nu sunt curățite prin sânge” (6BC 1078). Dar nu este

posibil ca, presupunerea că unealta coruptă înseamnă natura noastră căzută, să nu fie validă? Ellen White spune că „Domnul Hristos a luat natura noastră, căzută, dar nu coruptă, și nu putea fi coruptă, decât dacă ar fi acceptat cuvintele Satanei, în locul cuvintelor lui Dumnezeu” (Ms. 57, 1890; Ms. Release 1211). În lumina acestei descrieri, nu cumva corupția morală este legată de neascultare și nu de moștenirea ereditară? Cu alte cuvinte, ceea ce corupe uneltele căzute este o neascultare deliberată. Ellen White spune că adevăratul creștin „este fără orice urmă de vinovăție asupra conștiinței și fără nici o urmă de imoralitate în suflet” (7BC 909). Chiar dacă trebuie să trăim în mod constant supuși limitelor naturii căzute, putem fi liberi de orice urmă a corupției. Dacă uneltele corupte ale naturii noastre umane, se referă la posibilitățile noastre corupte și nu la natura noastră căzută, atunci declarația ei are o logică perfectă.

Vă rog citiți din nou declarațiile lui Gulley de la începutul acestei secțiuni și să le comparați atent cu declarațiile inspirate. Discrepanța este atât de evidentă, încât orice comentariu în plus ar fi inutil.

Înlocuitorul nostru fără păcat

Evrei 2:14, 15 ne spune că Domnul Isus avea „să-l nimicească pe cel ce are puterea morții”, prin moarte, și „să-i izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”. Versetul 17 ne spune că singura cale prin care Domnul Hristos putea face aceasta era „să se asemena fraților Săi”, nu în anumite privințe, ci „în toate lucrurile”. În continuare, inspirația declară: „Marea lucrare a răscumpărării putea fi realizată, numai dacă Răscumpărătorul lua locul lui Adam cel căzut” (RH, 24 februarie, 1874). Domnul Hristos nu putea realiza această lucrare, dacă lua locul lui Adam cel necăzut, sau dacă lua locul unei ființe inexistente (parțial asemenea lui Adam și parțial asemenea nouă). Pentru a fi Înlocuitorul nostru fără păcat, El a trebuit să învingă înclinațiile naturii noastre căzute. Ceea ce devenise o forță ne învins pentru om, trebuia transformat de către Domnul Hristos într-o putere învinsă. Chiar dacă această declarație din Comentariul Biblic AZȘ nu este inspirată, ea demonstrează o profundă înțelegere a actului răscumpărător al Domnului Hristos. „Domnul Hristos s-a confruntat cu păcatul, l-a învins și l-a condamnat păcatul în sfera în care acesta își exercitase mai înainte domnia și stăpânirea. Trupul, terenul victoriilor trecute ale păcatului, a devenit acum terenul înfrângerii și alungării lui” (Vol. 6, p. 562).

Problema centrală a subiectului întrupării este aceasta: A reușit Dumnezeu să învingă păcatul în mod real, în cea mai puternică dintre fortărețele Satanei, inima omenească decăzută? Dacă slăbiciunea omenească, înclinațiile și dorințele ei ar fi putut fi supuse legii lui Dumnezeu, atunci Satana ar fi pierdut cea mai mare bătălie, iar deznodământul mării lupte ar fi fost hotărât cu adevărat. Dar dacă Dumnezeu L-ar fi scutit pe Fiul Său de unele dintre înclinațiile omenești, cum ar fi putut fi marea luptă mai aproape de încheierea ei, decât atunci când Satana a fost alungat din cer?

Când Domnul Isus a învins, în cer s-a auzit un glas tare care striga: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri a fost aruncat jos” (Apocalipsa 12:10). Dorim cu adevărat să-L lipsim pe Domnul Hristos de marea victorie câștigată, datorită pretenției de a-L face „Înlocuitorul nostru fără păcat”? Vom continua noi să negăm biruința desăvârșită pe care El a câștigat-o, nu numai asupra faptelor păcătoase, ci și asupra naturii noastre umane căzute, slabe și păcătoase, în care Satana a crezut că stăpânește pe deplin, după căderea lui Adam? Să-I îngăduim lui Hristos să fie cu adevărat Înlocuitorul nostru fără păcat și Exemplul nostru desăvârșit. Să fim foarte atenți, ca să păstrăm butucul credinței noastre într-un centru echilibrat. Deoarece, altfel, vom fi în pericolul de a pierde întregul adevăr pe care în apără Adventismul. Numai adevăratul Hristos, care ne oferă o ispășire adevărată, poate duce biserica Sa până la biruința finală.